

— Han steg upp mitt i natten, klädde på sig och gick ut, och sedan dess har ingen sett en skymt av den gamle procentaren, varken som levande eller död. Det var natten emellan den 30 april och den 1 maj. Klockslaget kan ej närmare angivas.

— Medförde han något, då han gick ut, frågade notarien.

— Ja, en lykta och en spanskrörskäpp — för övrigt ingenting utom kläderna, förstås.

— Kom man icke att tänka sig att herr Appelblom med avsikt velat försvinna?

— Där fanns icke något motiv.

— Kanske ändå! Om en durkdriven procentare lämnar en så god marknad som Stockholm och gräver ned sig på landsbygden, ligger den tanken nära till hands, att han gjort det av fruktan. — Där kan finnas en hemlighet i hans liv, som gör honom Stockholmsluften tung, och denna hemlighet kan vara känd av någon annan, som begagnar den såsom utpressningsmedel. Bästa sättet att undvika en sådan utpressning vore ju att försvinna på ett så hemlighetsfullt sätt, att utpressaren aldrig kan finna honom.

— Ja, genmälte länsmannen, visserligen låter något sådant tänka sig, men enligt mitt förmenande, näppeligen i detta fall. Om en sådan smulgråt, som gubben Appelblom, vill försvinna, så kvarlämnar han ej åtskilliga tusentals kronor kontant jämte växlar och andra värdepapper till högt belopp i sitt kassaskåp. Men det har Appelblom gjort. Vidare skulle han väl ock av sina tillhörigheter medtaga något mera än en lykta och en käpp. Lägges därtill att Appelblom var en gammal